

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 31/03/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 82

Hòa Thượng chỉ dạy người hộ pháp phải có tâm rộng lớn, thấy người khác tốt hơn mình thì phải học hỏi, thậm chí cúng dường tới họ. Người Phật tử hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức phải nương vào lý trí chứ không nương vào cảm tình. Trên bước đường tu học, họ phải nhận diện thiện tri thức chân thật là người luôn thấy mình không bằng người khác nhưng lại có thể tận tâm tận lực thành tựu việc tốt cho người.

Hòa Thượng nói: **“Tâm lượng của người hộ pháp phải rộng lớn, phải bao dung.”** Từ “*hộ pháp*” không chỉ đơn giản là người học trò “*hộ pháp*” cho Thầy mà rộng hơn “*hộ pháp*” chính là hộ trì Phật pháp, thúc đẩy chuẩn mực Thánh Hiền.

Hòa Thượng tiếp lời: **“Chúng ta nhìn thấy người khác tốt hơn mình mà sinh tâm đố kỵ là sai rồi. Tâm phải tinh, tâm phải chuyên. Người tốt hơn chúng ta thì chúng ta tôn kính, học hỏi thậm chí cúng dường tới họ.”** Hòa Thượng đưa ra lời giáo huấn này vì trong môi trường Hòa Thượng đang nói đều có rất nhiều người mong muốn được hộ pháp, được cúng dường nên cạnh tranh tạo ra sự bất hòa.

Hòa Thượng đang giảng pháp ở một phòng thu có đầy đủ thiết bị thì có người có nhiều tiền lại làm một phòng thu khác hiện đại hơn. Họ nghĩ rằng họ làm như thế thì sẽ có phước báu hơn. Thế nhưng, Hòa Thượng từng nói làm việc với tâm cạnh tranh thì có phước báu nhưng không phải hưởng ở cõi trời, người mà hưởng ở cõi súc sanh và ngã quỷ. Vừa rồi trên mạng có bán một con chó ngao với giá 99 tỷ đồng mà vẫn có người mua. Tất cả các ngôi trường của chúng ta cộng lại cũng chưa được một nửa số tiền đó. Đây là một chú chó có phước báu. Một con lạc đà cũng được người ta mua với giá 1 triệu USD.

Trong công việc, chúng ta không cạnh tranh. Nếu ai đó có thể làm được việc nào đó thì chúng ta để họ làm còn mình tìm việc khác. Công tác phiên dịch của chúng tôi cũng vậy, chúng tôi thấy nhiều người phiên dịch tốt quá nên chúng tôi làm việc khác. Nếu thấy người ta làm tốt mà mình cũng làm để cạnh tranh thì sai rồi. Khi chúng tôi nghĩ công tác phiên dịch thì có hai người từng phiên dịch và lòng tiếng với chúng tôi cũng không theo đuổi công việc đó nữa, một người đi trồng chuối, một người làm thầy thuốc. Đó chính là bản lĩnh đáng khen.

Mười mấy năm qua chúng tôi tổ chức các buổi lễ tri ân Cha Mẹ và Vợ Chồng, nếu bây giờ có ai đứng ra làm thì chúng tôi sẽ để họ làm. Công tác hoàng dương giáo dục

Thánh Hiền cũng thế chỉ cần có người làm tốt hơn là chúng tôi sẽ rút về, ngày ngày lễ Phật sám hối, niệm Phật giữ tâm thanh tịnh, không có tâm cạnh tranh. Đây chính là chúng ta tạo hoàn cảnh chứ không để hoàn cảnh dẫn dắt chi phối mình. Tạo ra được một hoàn cảnh mới là điều rất gian nan, nhưng chúng ta không sợ khổ sợ khó.

Cho nên chúng ta làm bất cứ việc gì lợi ích cho chúng sanh thì đó là “*hộ pháp*” nhưng việc đó đã có người làm tốt rồi thì để cho họ làm. Trong tâm hoàn toàn kính trọng, không có tâm đố kỵ.

Việc cúng dường Tam Bảo xây chùa đã có người khác làm nhưng việc xây trường thì không ai làm nên chúng ta làm. Mục đích là để dạy các con tại các tiết ngoại khóa biết chuẩn mực làm người, biết về Văn Hóa Truyền Thống, biết lễ tiết cúi chào hay biết tri ân Cha Mẹ trong ngày sinh nhật mình, hoàn toàn không có tâm mưu lợi hay mong muốn có nhiều học sinh để thu học phí. Đến nay, chúng ta đều phải bù lỗ ở các trường mình mở ra. Tuy vậy, chúng ta vẫn làm, vẫn đầu tư trang thiết bị cơ sở vật chất để làm lợi ích chúng sanh. Nếu ai đó đứng ra làm đúng theo yêu cầu của Hệ Thống thì chúng ta để cho họ làm. Chúng ta sẽ nỗ lực làm cho đến khi không còn làm được nữa thì đóng cửa nghỉ.

Hòa Thượng từng kể rằng Ngài nghe tin các Ma-sơ đi Châu Phi mở bệnh viện nên Hòa Thượng liền bảo mọi người chuyển tiền và tặng một chiếc xe cứu thương để giúp các Ma-sơ hoàn thành công việc. Có người hỏi Hòa Thượng tại sao Ngài mang tiền của Phật để giúp cho ngoại đạo? Đây là người có tâm phân biệt, chấp trước. Hòa Thượng trả lời rằng chúng ta làm công việc cứu giúp chúng sanh. Nay có người đi Châu Phi mà chúng ta không đi đến đó được thì chúng ta giúp để họ làm. Đây chính là giúp người để người đi cứu chúng sanh khổ nạn.

Cho nên nếu con người không chân thật học Phật thì họ không có được tâm này mà luôn ở trạng thái cạnh tranh và đấu tranh. Nếu có người làm tốt hơn Hệ Thống Khai Minh Đức thì Hệ Thống Khai Minh Đức sẽ nhường cho họ. Khi chúng ta đăng ký bản quyền của Hệ Thống Khai Minh Đức vì sợ người ta mạo nhận, làm sai, chứ không phải sợ người ta làm đúng.

Hòa Thượng chỉ dạy: “***Thiện tri thức chân thật rất khiêm nhường, nơi nơi đều cảm thấy không bằng người và luôn có thể tận tâm tận lực thành tựu việc tốt cho người, luôn bồi dưỡng ái hộ thế hệ sau.***”

Hòa Thượng phân tích cho chúng ta thế nào là bậc thiện tri thức chân thật. Đây là chỗ để chúng ta phản tỉnh. Nếu chúng ta có thể gần gũi bậc thiện tri thức thì chúng ta mới có được tinh tấn, mới có được thành tựu. Chúng ta mới có thể là bậc thiện tri thức của thế hệ sau, nhờ đó họ mới có được sự nương nhờ. Đây là việc vô cùng quan trọng.

Tổ Ân Quang từng dạy rằng: “*Hãy xem tất cả chúng sanh là Bồ Tát, chỉ có ta là phàm phu, ít tu, phước mỏng, nghiệp dày*”. Tư duy như thế thì chúng ta mới ngày ngày

nỗ lực. Còn nếu bản thân luôn cho rằng mình có tu, có nhiều phước thì chúng ta sẽ rơi vào trạng thái kiêu ngạo, tự đắc. Chính tâm khiêm hạ đã giúp một bậc thiện tri thức cảm thấy mình không bằng người, nhờ đó, họ luôn trong trạng thái tinh tấn, nỗ lực để hoàn thiện bản thân làm lợi ích chúng sanh nhiều hơn.

Ngược với người có tâm khiêm hạ là có ai đó tự xưng mình là Thánh Thần, là Phật, là Bồ Tát thì người đó không phải là như vậy mà chắc chắn là Ma. Thời gian trước đã có nhiều người bị lừa gạt, hiện tại tình hình này đã lắng xuống nhưng không phải đã hết. Trong thời đại 4.0 này, con người vẫn dễ bị gạt, chỉ có một chút gì đó phi thường thì mọi người liền chạy theo. Một người đang bị bệnh mà bỗng dung hết bệnh nhất thời liền được người ta cho là kỳ tích. Đây chỉ là chút thần thông của Ma cấp thấp.

Ma có thể dựa vào một người vạm vỡ khiến cho người này bắt lực hoàn toàn, không thiết ăn thì họ cũng có thể làm cho người đang bị bệnh có thể đi lại khỏe mạnh trong nhất thời. Ma quý nhập lên thường xưng là Đức ông hay Bồ Tát Quan Âm vì các Ngài quá từ bi nhưng chúng đâu có dám xưng là Ngài Tiêu Diện Hộ Pháp vì Ngài có vẻ ngoài dữ tợn, đáng sợ.

Thế cho nên, Hòa Thượng mới nói bậc thiện tri thức chân thật luôn khiêm hạ cho rằng mình không bằng người nhưng nơi nơi đều luôn tận tâm tận lực thành tựu việc tốt cho người, đều cứu giúp phục vụ chúng sanh chứ không dùng cách gì đó để lấy tài vật, dẫn dụ chúng sanh hay gò ép bắt chúng sanh tiến bộ để phục vụ cho bản ngã của mình. Chúng ta hãy nhớ rằng thiện tri thức chân thật thì không bao giờ yêu cầu mình hoàn thiện bản thân để phục vụ vị thiện tri thức đó mà là để phục vụ chúng sanh. Đây là chỗ phân biệt giữa tà và chánh.

Đây cũng là điểm để chúng ta không bị lừa gạt. Nếu ai đó đem sự hào nhoáng bên ngoài hoặc nói toàn những việc cảm ứng cho chúng ta nghe và bản thân chúng ta cũng thích cảm ứng, thích vô công mà hưởng lộc thì chắc chắn sẽ bị lừa. “*Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định*” – một bữa ăn, một ngụm nước đều do tiền định tức là do phước báu an bài. Hòa Thượng nói nếu mình không có phước thì người ta giao cho mình cả ngân hàng thì sau ba tháng ngân hàng đó sẽ sụp đổ. Vì sao? Vì mình không có phước để hưởng một số tiền bằng với số tiền của ngân hàng.

Hòa Thượng dạy: “***Hàng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức phải nương vào lý trí, tuyệt đối không nương vào cảm tình***”. Muốn có trí tuệ thì ngày ngày chúng ta phải tu dưỡng, có công phu không chể tễ khí. Nếu chúng ta ngày ngày vẫn chìm trong “*tự tư tự lợi*”, thỏa mãn “*năm đục sáu tràn*”, “*danh văn lợi dưỡng*”, vẫn để tập khí chiếm thượng phong thì không thể có công phu. Chỉ cần tập khí vừa dậy khởi là chúng ta phải biết để đề chúng xuống.

Người có trí tuệ mới phân định được thiện ác, tốt xấu, phải quấy, tà chánh. Nếu chúng ta không có trí tuệ thì dù có ai khuyên nhủ, chúng ta cũng không nghe theo. Mọi

hành xử của người có trí tuệ rất mực thước chớ không tùy tiện. Thầy Thái từng kể về một người làm công việc kinh doanh ô tô khi nói chuyện với đối tác luôn rất nghiêm túc. Mặc dù đang ở nhà nhưng khi có việc nói chuyện điện thoại với khách hàng là ông lập tức thay bộ đồ đang mặc bằng một bộ đồ comple trang nghiêm.

Cho nên khắc chế được tập khí thì trí tuệ phát khởi. Có trí tuệ rồi thì khi làm việc không bị dẫn dắt bởi cảm tình. Đa phần chúng ta vì cảm tình làm việc, chứ ít khi vì trí tuệ mà làm việc. Trong “*Tứ Y Pháp*” của nhà Phật có câu “*Y trí bất y thức*” tức là nương theo trí tuệ chứ không nương theo cảm tình mà làm việc.

Những đồng tu biên tập bộ sách Tịnh Không Pháp Ngữ mà chúng ta đang học đã đưa nhận xét về Hòa Thượng như sau: “***Pháp sư Tịnh Không tự cho mình là không có đức hạnh, học vấn, năng lực. Sở trường tốt nhất của Ngài là có sự sáng suốt, nhận biết rõ ràng nơi chính mình. Cho nên cả đời Ngài không dám cạnh tranh với người và cũng không dám có mong cầu gì đó cho riêng mình, chỉ có lão thật niệm Phật mà thôi.***”

Lời nhận định trên cho thấy sự khiêm nhường của Hòa Thượng. Đức hạnh như Ngài mà Ngài vẫn nhận mình không có đức hạnh. Thông tông thông giáo như Ngài mà Ngài vẫn cho rằng mình không có học vấn. Ngài không chỉ giảng Kinh điển nhà Phật mà còn giảng kinh điển của tôn giáo bạn. Năng lực nhiếp phục được bao nhiêu đồ chúng như Ngài mà Ngài vẫn nhận mình không có năng lực. Biết bao nhiêu người đã hướng đến Ngài để học tập, ngoài ra Ngài từng diễn giảng tại Liên Hợp Quốc và đến với các tôn giáo để tạo nên sự gắn kết. Hòa Thượng đã vãng sanh, đã có hồi báo chung cuộc cho chúng ta, Ngài chân thật đến và đi như một lữ khách, đến và đi đều không không.

Qua tấm gương của Ngài, chúng ta quán chiếu xem có phải chúng ta đang tự cho mình là người có học vấn, có năng lực, có đức hạnh? Có phải chúng ta đã quá công cao ngã mạn? Bậc thiện tri thức chân thật nhất định rất khiêm tốn, luôn cho chính mình nơi nơi không bằng người nhưng lại có thể tận tâm tận lực thành tựu việc tốt cho người. Hòa Thượng không mong gì cho riêng mình mà chỉ lão thật niệm Phật. Từ nơi Hòa Thượng, nơi Phật và Bồ Tát, chúng ta thấy mình chưa làm được gì so với Hòa Thượng và còn cách xa so với những gì Phật Bồ Tát đã làm cho chúng sanh.

Hình tượng Phật Bồ Tát có thể chúng ta không nhận ra nhưng thông qua bộ sách Những Tấm Gương Đức Hạnh Việt Nam, chúng ta thấy các Ngài không phải là Bồ Tát mà các Ngài làm việc như Bồ Tát đã làm, hoàn toàn xả mình vì người, hoàn toàn hy sinh phụng hiến chí công vô tư. Qua đó chúng ta có thể hướng đến mà nỗ lực học tập.

Các Phật tử, đồng tu biên tập cuốn sách này nói chỗ tốt của Hòa Thượng là Ngài luôn sáng suốt tự biết mình nghĩa là Ngài luôn kiểm soát được chính mình, luôn khắc chế được tập khí phiền não, không để tập khí dấy khởi. Vậy chúng ta hãy tự quán sát

xem hằng ngày mình có đang tự biết mình hay không? Mình có đang bị “*tham sân si, tự tư tự lợi, ảo danh ảo vọng*” dẫn dắt mà mình không hề nhận ra không?

Một điều mà chúng ta phải biết trong quá trình sửa đổi tập khí là phải bỏ đi sự kỳ kèo, tính toán đối với tất cả mọi sự mọi việc, miễn rằng các sự việc đó không chướng ngại đến việc hoằng pháp hoặc các việc lợi ích chúng sanh. Phàm làm việc gì cũng phải tùy duyên. Tùy duyên nhất định sẽ không có phiền não, phan duyên nhất định có phiền não.

Hòa Thượng một đời thông dong tự tại, lúc nào cũng cười vì Ngài không có một chút mong cầu nào đối với chính mình. Ngài đã biểu pháp tùy duyên cho chúng ta, không mong cầu ở đời, không mong cầu ở người. Ngài từng nói rất cảm động rằng Ngài đến thế gian này như một lữ khách và khi ra đi cũng như một lữ khách.

Hòa Thượng nói người muốn thành tựu thì phải dựa vào nỗ lực của chính mình mà học tập, phải đứng trên đôi chân và bằng năng lực của chính mình. Chưa có ai dựa vào người khác mà có thành tựu. Nếu có thành tựu chỉ là tạm bợ. Cho nên cần phải bồi dưỡng sự hiểu học trên mọi lĩnh vực. Ở Việt Nam, một bác nông dân có thể chế tạo được máy bay trực thăng hay một anh thanh niên không có trình độ kỹ sư cũng có thể chế tạo động cơ cho thuyền chạy với tốc độ 70km/giờ đã cho thấy năng lực của con người là vô hạn.

Đối với đạo học, khi chúng ta chân thật có hứng thú, có hoan hỉ thì chúng ta mới có thể quên mình vì Phật pháp mà hoằng dương Phật pháp, vì chuẩn mực Thánh Hiền mà hoằng dương chuẩn mực Thánh Hiền và vì chúng sanh mà nỗ lực toàn tâm toàn ý phục vụ chúng sanh./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!